

KIS LAP

... TUSAKODOTT MAGÁVAL. (Lásd a 199. lapon.)

XLIX. köt. 13. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. szeptember 29-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

ám.

kö-
és
ag
ra-
ott
nét
s
int
y-
er-
en
is.
ki-

né-
ul
a
és
es

en
ki-
en-
et)

yo-
bla
ból
um
e 3.

épület.

VADGALAMB.

— Elbeszélés több képpel. —

(Vége.)

ÉL felé járt az idő, mikor Kálmán és testvérei, akik aggódva és nyugtalanul lesték atyjok hazatérését, kocsit láttak befordulni az udvarra. De nem az apa kocsija volt, nem is apjok ült benne, hanem nagy meglepetésökre az öreg orvos, aki a városból szokott hozzájuk ellátogatni, ha beteg volt a háznál.

— Itt van már a beteg? kérdezte még kocsiból.

— Beteg? Hála Istennek, nem beteg egyikünk sem, felelé Kálmán. Ki mondta a doktor bácsinak, hogy itt beteg van?

— Az apátok, fiam, az apátok. Ti még nem is tudjátok? Persze, ha még nem érkezett meg . . . beteggel csak nagyon lassan haladhat a kocsi. No, jobb, ha én várom, mint ha a betegnek köllene engem várnia.

Már ebből sejteni kezdték a valót s az orvos elbeszélte, hogy lovas-legény állított be nála, levéllel Bodrogi urtól, aki arra kérte, induljon azonnal a házához s esetleg várjon ott, mert a kis Magduskát veszélyes betegen viszi haza. Délre talán megérkezik vele.

Tehát rátalált Magduskára, de nagybetegen hozza haza! Mi lelte a kis vadgalambot? Minden esetre igen nagy baja lehet, hogy az apa oly sürgetősen hívatta az orvost. Semmi kétség, hogy valami szerencsétlenség érte Magduskát. De milyen?

Most még nagyobb lett az aggodás és nyugtalanság; hol azt kívánták, bár csak itt volna már apácska a beteggel; hol meg remegtek a percztől, amikor Magduskát

talán félholtan emelik le a kocsiból s apjok majd azt mondja:

— Ime, ez a ti művetek!

Mert nagyon furdalta a lelki-ismeret tegnap óta a három testvért. Minél tovább gondolkoztak róla, annál inkább belátták és megvallották maguknak, hogy nem viseltettek igaz rokonai szeretettel a kis vadgalambhoz. Nagyon, de nagyon eltökélték, hogy ezentúl egészen másképp lesz. csak kerüljön vissza Magduska. No's, vissza kerül, de ki tudja, lesz-e még valaha módjukban, hogy jóvá tegyék, amit eddig elhibáztak!

Bizony ki tudja? Mert fél órával az orvos után megérkezett Bodrogi ur Magduskával. kinek ágy volt a kocsiban megvetve. Bodrogi és az orvos emelték le a kis vadgalambot . . . azaz, hajh! . . . nem volt az már vad, hanem szárnya-szegett galamb! Halott-halvány arca kinos szenvedéstől vonaglott, szeméi le voltak hunyva, feje, keze bágyadtan hanyatlott le, amint vitték. Szomorú volt csak látni is, és Kálmán, Dini meg Piroska szorongó szívvel nézték, de csak messziről. Mert atyjok rövid szóval félre parancsolta őket az utból s aztán kiadta a rendeletet, hogy a szobába, ahol Magduskát lefektették, csak a kisasszonynak, Etelkának és az öreg dadának szabad belépni, akik a beteget ápolni fogják.

Az öreg orvos sokáig vizsgálgatta a beteget s mikor távozott, igen komoly arccal, váll-vonogatva mondá Bodrogi urnak:

— Jót nem állhatok . . . a baj igen súlyos. De azt sem mondom, hogy reménytelen. Minden esetre sokáig fog tartani, míg lábra állíthatjuk.

Nagyon csöndes, szomorú napok következtek ezután az eddig vidám, zajos ház-

ban. A kisasszony és Etelka felváltva éjjel-nappal a beteg mellett őrködtek, Kálmán, Dini és Piroska pedig ugyan-csak kedvetlenül ügyelegtek, ha leczkéjükkel elkészültek. Az apa kiadta a parancsot, hogy csönd legyen a házban, kivált a beteg szobája környékén; de voltakép nem is volt szükség ilyen parancsra. Semmi kedvök sem telt volna most a régi, zajos játékokban; folyvást csak azt lesték, milyen hírt kapnak a betegről. Néha nagy-félénken kísérletet tettek az apánál, hogy talán mégis csak bemehetnének egy perczre, éppen csak egy rövid perczeskére s megnézhetnék a szegény beteget; de atyjok komolyan rázta a fejét.

— Nem lehet. Teljes nyugalomra van szüksége. Minek is mennétek hozzá? Most nem lehet gúnyolni, boszantani. Hallottam, hogy elneveztétek vadgalambnak és fogadkoztatok, hogy megszeliditek. No' s, olyan szépen sikerült, hogy fél-lábával már a sírban volt. Nem engedhetem, hogy folytassátok.

Nem korholta, nem pirongatta őket atyjok, de komoly, szinte szomorú szavai jobban a szivökbe metszettek, mint a legkeményebb dorgálás. Hát még mikor megérkezett a Magduska atyja! Azt hitték, ez mindjárt rettenetes törvényt fog látni fölöttük; de a bácsi igen nyájas, barátságos volt, csak éppen Magduskáról nem beszélt velök.

Ez alatt a szárnya-szegett kis vadgalamb tehetetlenül feküdt ott az ágyban. Az első napokban azt sem igen tudta, hol van, mi történik vele; gyötrő forró-lázban félre beszélt, gondos ápolóira rá sem ismert. Hoszsú, aggodalmas napok után végre lassacskán javulni kezdett az állapota s az öreg orvos biztatóbban mosolygott.

— Most már kigázolunk. De biz' abba bele telik fél esztendő is, amíg újra a Bársonyon nyargalászhatunk.

Szegény Magduskának most bizony eszébe sem jutott a Bársony. Nagy volt az öröme, mikor már legalább mozgatni tudta kezét-lábát. Hát még mikor annyira jutott, hogy a jó Etelka támogatásával kikelhetett az ágyból és a nagy karos-székbe ülhetett! Nem ellenkezett ám most semmiben, inkább hálásan köszönte meg ápolóinak végtelen jóságát és türelmét. Mert amint a hosszú napokon, heteken át ott feküdt és üldögélt, százszor is újra meg újra végig gondolta viselt dolgait és a vége mindig az lett, hogy mind-inkább elszomorodott saját maga fölött.

— Mennyi bajt, mennyi kellemetlenséget, aggodalmat okoztam! Soha sem fogom jóvá tehetni. Ó! Ha apácskám megtudja! Ő sem fog többé szeretni. Szégyent hoztam a fejére, hogy ilyen oktalan, garázda leánya van!

Arról persze hamar meggyőződött, hogy jó atyjának nem oly könnyen veszi el a szeretetét. Már jobbaeszkán volt, mikor atyja megérkezett. Azon a napon Magduska szinte el is felejtette minden baját s tánczolt volna örömeiben, ha ereje engedé. Így azonban csak oda ült az apja térdére és beszélt neki sokat, és mindent, ami azóta történt, mióta elváltak. De már nem úgy beszélt el, ahogy abban a levélben elpanaszolta. A szenvedés, a keserű tapasztalás és a hosszas, csöndes gondolkodás nagyot fordítottak a kis vadgalamb eszejárásán, kivált mikor atyja szeliden, de komolyan közbe-közbe szólt:

— És gondolod, hogy helyesen viselkedél? Nem magad voltál az oka, ha Kál-

mán és testvérei elvesztették türelmüket, nem szerettek?

Magduska lesütötte a szemeit és nagyot sohajtott. A mint oda künn Kálmánék most már csupán magukat tartották hibásoknak, viszont Magduska is kész volt rá, hogy minden hibát magára vállaljon. Az öregek pedig nem szóltak semmit. Magduska atyjának egy hét letelte után el köllött utaznia. A kis beteg ezt persze nagyon elszomorodva hallotta, de csöndes megadással nyugodott bele; atyja pedig így szólt:

— Vissza kell térnem hivatalos állásomra s téged most még itt hagylak, mert még nagy idő szükséges hozzá, hogy teljesen meggyógyulj. Nehány hónap múlva vissza térek ide s akkor majd meglátom, mi lesz véled.

Atyja elutazása után Magduska egy-két napig nagyon szóltan volt; a harmadik napon azonban, amint Bodrogi bácsi éppen ott járt nála, hogy szokása szerint meggyőződjenek, rendben van-e minden, Magduska kissé félénken is, de nyájas, bizalmas szeretettel is oda simult hozzá és esdő hangon szólt:

— Bácsikám, édes jó bácsikám, meg tudja nekem bocsátani azt a sok, sok bajt, amit okoztam, mióta csak betettem ide a lábomat?

— Kedves gyermekem, én nem is haragudtam. Apró tévedéseidet rég megbocsáttottam, kivált mikor tudom, hogy inkább Kálmánék a hibásak.

— Nem, ó nem! Tőlök is bocsánatot akarnék kérni, de kivált Kálmántól, akin csupa haragból rajta hagytam a gyanut, hogy ő törte el a szobrot, pedig tudtam, hogy Andor tette, aki aztán mindjárt el is sompolygott a házból.

Bodrogi meglepetve nézett Magduskára, aki aggódva leste a választ.

— Ugy-e, nagyon gonosz voltam? Tudom, azért is nem akarnak hozzám bejönni... nem is érdemlem, hogy sajnáljanak és szeressenek. De megbocsátani talán... talán megbocsáthatnának!

Bodrogi megsimogatta a kis beteg halovány arcocskáját, aztán jóságosan mondá:

— Nagyokat botlottatok mindnyájan, de biztató jeleket látok mind a két oldalon. No's próbáljátok meg, hogy itt a beteg-ágynál

HESS LÉGY!... (Lásd a 199. lapon.)

hogyan fértek össze. Eddig én nem engedtem, hogy belépjenek. Mától fogva kedvük szerint bejárhatnak hozzád egészen addig,

amíg pör-patvar hírére nem hallom. Akkor aztán végképen vége volna mindennek.

Erre a fenyegető intésre azonban nem

UJSÁG-OLVASÁS. (Lásd a 206. lapon.)

volt többé szükség. Egészen más világ volt most már ott a kis beteg szobájában.

Miker Kálmán, Dini és Piroska először léptek be oda, egy-két pillanatig elfogódva

bámultak a sápadt, lesóványodott Magduskára, ez meg ő reájok; de hamar megtalálták az utat egymás szívéhez: össze ölelkeztek és abban versenyeztek, hogy egymástól bocsánatot kérjenek.

— Tudjátok mit? szólt közbe Etelka. Maradjatok meg a mellett, hogy mind két részen esett hiba s ezt kölcsönös szeretettel fogjátok jóvá tenni.

Ezt a jó tanácsot követték is, pedig nem volt egészen könnyű feladat. Mert Kálmánék részéről sok áldozattal járt. Magduskamég ezután is nem csak hetekig, hanem hónapokig nagyon gyöngye volt, nem mehetett ki a szobából; később is csak a tornácra, legföljebb az udvarra. De azért soha sem maradt magára. Kálmán, Dini, Piroska hol együtt, hol fölváltva mindig ott voltak mellette s nagyon iparkodtak, hogy kedvét töltsék; lemondtak a saját mulatságukról, játékaikról s váltig mondogatták, hogy éppen arra van kedvök, amit Magduskának is szabad és lehet játszani. Magduska jól látta ezt és meghatottan mondta sokszor:

— Milyen jók vagytok!

Egyébbel nem tudta viszonzni, mint hogy szintén igyekezett a kedvökben járni. Soha sem látták duzzogni, nem hallották pattogni, heveskedni s lassan-lassan oda jutottak, hogy egyik is, másik is azt mondogatta:

— Milyen kedves ez a Magduska!

És valóban az volt. Az igaz szeretet, gyöngédség megszelidítette, s mert őszintén iparkodott, hamar ki is tudott vetközni a régi szilajságból, maga sem vette észre mikor és miképen.

Ezen-közben már nem csak a nyár mult el, hanem az ősz is, aztán beköszönt a

fagyos tél, de Bodrogi ur házánál ugyan nem ijesztett meg senkit. Ott vidámságtól zengett a ház. Magduska már egészen meggyógyult s ennek örömeire Bodrogi ur, farsang ideje levén, nagy gyermek-bált rendezett.

— Megjön atyád is, Magduskám. Hadd lássa, hogy igazán épkéz-láb és vidáman adlak neki vissza.

Ezek a szavak Magduskának, maga sem tudta hamarjában miért, valami titkos nyugtalanságot okoztak. Hiszen örült ő nagyon annak, hogy jó atyja megjön . . . azt is tudta, hogy atyja most fog határozni, mi legyen vele . . . megmondta előre . . . és ha itt lesz és ő kérni fogja, hát elviszi . . .

S éppen ez a gondolat tette Magduskát olyan tűnődővé. Ám azért vigan készültek a mulatságra s mivel jelmez-bál volt kitűzve, mindenkinek sok dolga akadt a maga jelmezével.

— Tudjátok mit? szólt Magduska. Én még egyszer, de utoljára vadgalamb leszek, aminek elneveztetek. Az lesz a jelmezem.

Épp a bál napján érkezett meg Magduska apja. Volt öröm, de volt aggodás is. Eszökbe jutott Kálmánéknak is, hogy hát ha elviszi Magduskát az apja?

— Jaj, de kár volna! Nem adjuk! Ó! Most már nem!

Az öregek nem szóltak, mit akarnak, de a szem-füles Dini épp a mulatság alatt meghallotta, amint a Magduska apja így szólt egy ismerőshöz:

— Hogy elviszem-é Magduskát? Nem tudom. Egészen reá fogom bízni. Ha akarja, itt maradhat.

Rohanvást rohant Dini a sarokba, ahol Piroska és Magduska épp táncz után pihentek. Hamar elmondta, mit hallott s

félig tréfásan, félig komolyan letérdelve könyörgött:

— Vadgalamb, kedves vadgalamb, ne röpjélj el! Ugy-e, azt fogod mondani atyádnak, hogy itt maradsz nálunk? Föl sem kelek innen előbb, amíg ezt meg nem ígéred, mert különben szomorú bucsú-tor lesz ebből a mi multságunkból.

Magduskának elborult az arca s néhány pillanatig nagyon tusakodott magával. (Lásd a képet a czimlapon.) Aztán hirtelen felugrott és atyjához sietett.

— Apácskám, édes jó apácskám! Mondd, kívánod-e, hogy én majd veled eltávozzam innen végképen?

— Dehogy kívánom, édes gyermekem! Az én óhajvásom az volt, hogy itt tanulj és nevedkjél. De te magad kívántad, boldogtalan voltál... Majd más hová adlak.

— Nem, nem! Oktalan voltam, nem boldogtalan! Kedves jó apácskám, most már tudom, hogy csak javamat akartad... boldog volnék, ha melletted lehetnék; de ha ez nem lehet, kérjük meg a bácsit, hogy itt maradhassak, ahol mindenki olyan jó s ahol még olyan sokat kell jóvá tennem! Tiszta szívből fogok rá törekedni, hogy megérdemeljem szeretetöket.

Hát persze teljesült ez a kívánsága s most már igazán víg öröm-ünnepet ültek.

Ezen az estén volt Magduska utoljára vadgalamb. Kedves, szelid galamb lett belőle, kit mindenki szeretett. De Kálmán, Dini és Piroska sem a régi módon viselkedtek többé, hanem igazi testvérül nézték s derült boldogság uralkodott azon túl a házban, mert, bár szenvedések árán, megtanulták, hogy egymás hibáit nem gyógyíthatjuk meg egyébbel, csak türelmes, gyöngéd szeretettel.

HESS LÉGY!...

(Képpel a 196. lapon.)

Lstenverte donogás!
Hess légy!... vak darázs!...
Hess már!... ne szállj rám,
Hadd eszem meg uzsonnám!

A csészében mi van, mi?
Jó is volna kikapni.
De belőle nem adok,
Magam is éhes vagyok.

Hess légy!... ne szállj rám!...
Neked adom uzsonnám!
Mindent oda engedek,
Csak ne csípj meg engemet!

No döngiesélj, donogj csak,
Édes apám agyon csap!
Hallom is már, jön is már...
Zmm!... elröpi... jaj de kár!

KERESZT-REJTVÉNY.

A
H T H
Á K K R Á
R R R
A

Ezek a betűk, éppen ily alakzatban, olyképen rendezendők, hogy minden megfelelő sor balról jobbra és fölülről lefelé egy-azon jelentőségű legyen, még pedig:

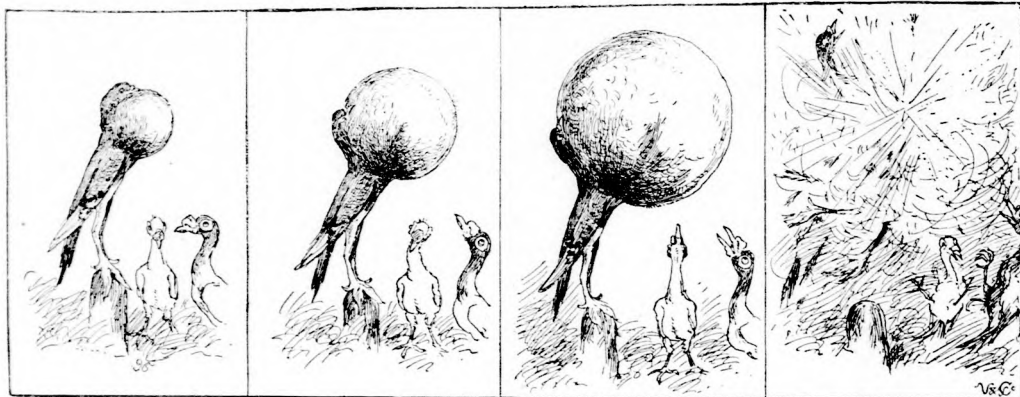
- az 1-ső sor: egy mással-hangzó;
- a 2-dik » : testünk egy része;
- a 3-dik » : ami országokat, megyéket elválaszt;
- a 4-dik » : vizi-állat;
- az 5-dik » : egy mással-hangzó.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök.”

Görög tündérmesék gyermekek számára, írta **Kingsley Károly**, angoltól fordította **Pulszky Ágoston**. Hat eredeti könyomatu képpel, díszes kötésben.

A BEGYES GALAMB
vagy
A FELFUVALKODÁS VÉGE.

1. Néznek !

2. Bámuljanak !

3. Ámuljanak !

4. Szétpukkadt, hahaha !

JANIKA ÉS AZ ALMA.

(Képpel a 201. lapon.)

MAI napig is emlegeti Janika azt az almát, pedig nem is az övé volt, hanem a Mariskáé, az ő kis hugoetskájáé, akinek épp olyan piros, gömbölyű volt az arzoetskája, mint azé a nagy érett almáé. És nem csak piros és gömbölyű, hanem örökké mosolygós is. Alig-alig emlékezett rá valaki, hogy duzzogni látta volna a kicsikét; talán nem is tudott haragudni, olyan galamb-szelid és kedves volt és mindig jó-kedvűen tette meg, amit mondtak neki.

Éppen ilyen testvérke volt anyére Janikának, aki nagyon sok mindenféleben igen messzire ütött el hugoetskájától. Mi türés-tagadás: neki sokszor kijutott a büntetésből és nem nagy hitele volt szülei előtt; de a kis Mariska még nem igen értette az effélét; ő előtte Janika nagy tekintélynek örvendett s Janika ezt föl is használta: amit ő mondott, azt a kicsike szentül hitte, készségesen megtette. No, ugy is van az

rendjén, hogy a fiatalabbik testvér hallgasson az öregebbikre.

Egészen addig, amíg az az alma közbe nem jött, zavartalanul uralkodott is Janika az ő kis hugoetskáján. De az az alma mindent elrontott.

Ozsonna ideje volt, de Janika ez uttal nem igen örült neki. Már megint sok volt a rováson s a mama számon vette a kisebb-nagyobb csinyeket és úgy találta, hogy Jani barátunknak vajas-kenyér és alma helyett még egy darabka száraz kenyér is csak kegyelemből jár ki ozsonnára. Mariska megkapta a vajas-kenyeret is, az almát is. A vajas-kenyeret mindjárt megette, az almával még egy kis játékot tervezett.

— Kimegyek a kertbe . . . kiviszem a bábuimat is és nagy ozsonnát tartunk. Azt hiszem, ez a nagy alma elég lesz mindnyájunknak.

Mariska kissé kétségeskedett ugyan, mert nem kevesebb, mint négy bábuja volt; de mivel a bábuknak rendesen nincs étvágyuk, hát bizott benne, hogy az az egy darab alma is elég lesz.

Vigan sétált ki a kertbe és Janika, mikor ezt látta, mindjárt megvigasztalódott a sovány ozsonna fölött.

— Lesz mindjárt jó ozsonnám. Sokszor kifogtam már ezen az együgyű kicsikén; most is kieszelek valamit.

Mariska a kerti padot szemelte ki játszóhelyül, letette az almát és hozzá akart fogni a játékhoz, mikor véletlenül éppen oda vetődött Janika is.

— Hát te itt vagy, Mariskám? szolt

csodálkozva. Azt hittem, még el sem készültél az ozsonnáddal.

— Nem is. Most fogunk ozsonnálni a bábuimmal . . . ők is szeretik az almát, adok nekik.

— Ezt nagyon jól teszed. Persze, hogy szeretik! És ugy gondolom, éhesek is, mert már rég nem kaptak semmit.

A kicsike egészen komolyan fogta fei a dolgot.

... NÉMI AGGODALMA VOLT.

— Szegénykék! No, most bőven kapnak. Igen nagy alma, elég lesz, ugy-e?

Mariskának eddig olyan tapasztalásai voltak a baba-ozsonnáról, hogy csak ő maga evett igazán; neki magának elég az a nagy alma, így hát a bábuknak is elég lesz. Kissé meg volt tehát lepve, mikor Janika, aki pedig mindent jobban tud, azt mondta:

— Nem hiszem, hogy elég legyen. Nagyon éhesek, látom a szemökről. No, de ha már kevés a csemege, legalább szépen

meg köllene teríteni az asztalt. Ilyen közönséges padon nem illik ozsonnát adni.

— Ó, hát mit csináljak?

— Szedünk amott a lugasnál nagy szőlőleveleket és beborítjuk a padot. Majd én is segítek. Addig itt hagyhatod az almát és a bábukat.

Janika előre sietett, de Mariska ez uttal nem követte mindjárt. Némi aggodalma volt, hogy azt a szép almát ott hagyhatja-e a padon?

— Talán jó volna, ha az almát is elvinném; gondolá tünődve.

Végre is azonban elszánta magát. Letette az ülében volt Viczát is a padra és így szóló hozzá:

— Nem eshetik semmi bajotok, ne félj. Nincs közel senki.

Nem tudom én, olyan nagyon bizonyos volt-e, hogy nincs-e közel senki. Mert amint Mariska odább sétált, mint ha hirtelen szétvált volna a szomszéd bokor és aztán . . . de talán mégsem . . . mert amint Mariska oda ért a nagy szőlő-lugashoz, Janika már ott állt a lugas másik oldalánál és tépdeste a leveleket. Nagy csomót szedtek és együtt vitték a padhoz; amint azonban oda értek, Mariska meghökkenve kiáltott föl:

— Az almám! Hová lett az almám?

— Hát itt hagytad?

— Itt. Ugy gondoltam, nem viheti el senki . . . nem láttam közel senkit.

— Persze, senki! Hát a négy éhes bábu?

A bohó kicsike meglepetve és kissé kétkedve nézett Janikára; de ez igen komoly képet vágott.

— Csakugyan . . . gondolod, hogy ők ették meg? kérde Mariska.

— Az teljesen bizonyos.

Ez nagy ujság volt Mariskának, ilyet még soha sem tapasztalt. De ha Janika mondja, hát úgy kell annak lennie. És ha úgy van, nem baj. Szerette ő a bábuít is, fősvény és torkos sem volt, hát könnyen bele nyugodott. Janika pedig odább sétált és alig bírta elfojtani a kaczagást.

— Tudtam, hogy kifogok a kis együgyűn. Még csak nem is sirt. Elhitte szentül, hahaha!

El azt, és nem is sirt. De Janika alig ha nem tévedett, mikor ennek oly nagyon örült. Mert mialatt ő most már buvó-helyet keresett, ahol az almát megegye, Mariska egészen jó kedvűen beszaladt a házba és őszintén, egyenesen másik almát kért a mamától.

— Már kaptál, kedvesem, még pedig jó nagyot. Az elég.

— Ó, abból nem is kóstoltam, a bábuk ették meg.

A mama mosolygott, de lassan-lassan figyelmessé lett, mikor a kis lány elbeszélte, miképen tünt el az alma.

— Igen mamácskám, a bábuk ették meg, Janika is mondta.

— Ugy? Ó mondta? Akkor tüstént utána köll nézmem.

Janika épp a kocszi-szin felé iparkodott, mert a kertben épp ott találkozott a kertésszel, ahol titkon meg akarta enni az almát. Nem szerette, hogy most meg a mama akad az utjába. Nem is hiába sejtett rosszat.

— Mi van ott a zsebedben? kérde a mama.

Janika ötölt-hatolt, de nem sokáig, mert a mama elő huzta onnan az almát. A kis Mariska is ráismert.

— Ni, az én almám! Igy hát nem ették meg a bábuk, hanem te vetted el.

Mariska vissza kapta az almáját, Janikának pedig egyéb jutott, ami nem volt olyan jó, mint az alma.

A büntetést elszenvedte s lassan-lassan el is felejtette volna, ha ennek utját nem állja egy igen keserves tapasztalása: az, hogy hugoeskája előtt vége volt a hitelének. Akármit mondott, Mariska nem hitt többé neki, nem bizott benne, nem adott a szavára semmit. Janika eleinte dühös volt e miatt, aztán sirt, mérgelődött, röstelte, de mind hiába. S a mamának is hasztalan panaszkodott, mert ez így felelt:

— Alnokul ki akartad a magad javára használni másnak a jó-hiszemű bizalmát, tapasztalatlanságát. Megérdemled, hogy akkor sem hisz többé a szavadban, mikor őszintén szólsz. Aki egyszer hamiskodott, csak igen hosszú idő alatt, folytonos igaz cselekedetekkel, nyerheti vissza hitelét.

GOMBAHÁZA VENDÉGEI.

— Vig mese az erdőbül, képekkel. —

EREMTŐ Uram, hogy esik! Már nem is esik, hanem zuhog, szakad!

— Ki hitte volna reg-

gel, mikor oly ragyogóan kelt föl a nap!

Igy susogtak egymáshoz a nagy fák az erdőben, meg-megesóválva a fejüket, már hogy ide-oda hajlogatva ágaikkal. Az eső pedig zuhogott tovább, szakadatlanul, szünet nélkül, le a sűrű felhőbül a fák lombjára, a lombról a bokrokra, a bokrokról a före. A fű közt pedig száz kis patakban futott odább a folyó felé, tömérdek pocsolyát is alkotva.

Még dél-tájban eredt meg az eső, most pedig már beesteledett. Egy kis ürge, amint az orra hegyét kidugta lakása ajtaján és szétnézett, így szólt:

— No, ma nem sétálunk! Ez az eső három napig is eltart, igazi országos eső. Se baj! Hát itthon maradok. Szerencsére van elemózsiám akár egy hónapra is.

— De jó neki! sóhajtá egy utas, aki épp meghallotta.

Ez az utas nem volt senki más, mint Hangya asszonyság, aki ugyancsak kedvetlenül lépegetett ott az erdei ösvényen. A vásáron volt s korán reggel, mikor egy kosárka tojással hazulról elindult, a leggyönyörűbb idő kecsgettette; a vásáron el-

adta a tojást és bevásárolta, amire otthon a háztartásnál szüksége van, aztán haza felé ballagott; de utólérte a nagy eső s Hangya asszonyság most ugyancsak sopánkodott.

— Ó, ó! Csurig ázom! Hogy kerülök haza? A ruhám facsaró viz... de az még semmi, majd kivasalom... hanem a kalapom! A szép, új kalapom! Mért is hagytam otthon a paruplit? Juj, mekkora pocsétába léptem... mind a két cipőm tele merült vízzel! Ó, ó, ó! Lehetetlen tovább mennem, már egészen be is sötétedett, még valami baj is érhet. Csak volna hol meghuzódnom!

Amint ezt mondta, egy óriási gombát pillantott meg. Ennek a kalapja alatt pompás, száraz térség terült el, oda nem hatolt be az eső. Meg is örült neki Hangya asszony.

— Ez már aztán jó szerencse! Itt meghálok. Reggelig majd csak eláll ez a förtelmes eső. Ugy látom, ez a szép Gombaháza lakatlan... no, annál jobb, ha nincs gazdája. Kényelmesen elhelyezkedhetem alatta.

Letette a kosarát s lehuzta a cipőit, hogy a vizet kicsorgassa belőlök. Még javában rendezkedett, mikor azt vette észre, hogy oda künn az esőben még egy vándor álldogál, még pedig Tücsök uram, hóna alatt a hegedűjével.

— Kedves Hangya asszony, szabad belépnem? A vásáron jártam, össze is muzsikáltam egy kis apró pénzt, de most utól ért az eső és nem tudok fogadót közel, ahol meghuzódjam.

— Csak tessék besétálni! Nagyon örvendek, hogy lesz kivel elcsevegnem az időt.

Be is sétált Tücsök ur, szögren akasztotta a hegedűjét és leheveredett Hangya

asszonyosság mellé, aztán jó izüen elbeszélgettek a rossz időről, a vásárról és sok más érdekes dologról. Javában csevegtek, mikor valami kis fényt pillantottak meg, mely ide-oda bolygott a fűben s lassanként közeledett is. Csakhamar ráismertek, hogy egy kis Szentjánosbogár iparkodik lámpásfényénél menedéket találni a csuf eső ellen. Amint megpillantotta a Gomba-háza védő

eresze alatt üldögélőket, illedelmesen köszönt és így szólt:

— Jó estét kívánok! Kérem szépen, nem engednék-e meg, hogy betérjek erre a jó száraz helyre? Látogatóban jártam s utól ért az eső és a sötétség. Meggyújtottam a lámpásomat, de bizony félek, hogy ez a nagy eső még kioltja.

— Csak tessék beljebb kerülni, van itt

... CSIGA NÉNI NEM VEGYÜLT A TÁNCZBA. (Lásd a 205. lapon.)

hely bőven, felelé Hangya asszony nyájasan.

— Nagyon örvendünk, hogy szerencsésélt, tevé hozzá az udvarias Tücsök ur. Mindjárt kellemesebb lesz, ha nem kell sötétben üldögnünk. Remélem, van elég olaja a lámpásában?

— Ó, van bőven, nem is fogy ki soha. Szívesen világítok ilyen kedves társaságnak. Most már hárman voltak, de a lámpás

fénye csakhamar oda csalt még egy vendéget. Ez pedig nem volt más, mint a hatalmas Szarvasbogár ur. No, ez nem kért engedelmet, hanem ugyancsak sebtiben topant be és alig köszönt, csak rázta a kalapjáról, ruhájáról a vizet.

— Förtelmes idő! Terringette! Bőrig áztam, pedig nem vagyok barátja a víznek. Na, csakhogy ráakadtam erre a tanyára, itt majd csak kibőjtölöm az éjszakát.

Elő vette a tarisznyáját, kiszedte az elemózsiaját és jó ízűen megvacsorált. De ha nem tudott is sok illedelmet, azért fősvény sem volt s megkínálta a többieket is.

— Tessék, tessék! Jut is, marad is.

Barátságos falatozgatással jobban telt az idő s egyelőre nem is igen törődtek vele, hogy oda künn most még jobban zuhog az eső. Bezzeg törődött vele az a szegény vándor, aki épp most lelkendezve ért oda a menedék-hely közelébe. Ugy sietett, hogy már szinte kifogyott a lélekzete.

— Ni, Csiga néni is ide tart mi felénk! szolt Tücsök ur.

— Szabad belép-nem, ugy-e? szolt Csiga néni. Mert már igazán nem bírok tovább menni. Ugy futottam, hogy a nyul se különben. De hát hiába, mindenütt csak víz, víz, patak, pocsolya, tenger... meg köll egy kicsit pihennem. Ha... KÖZÉJÖK CSAPOTT. (Lásd a 206. lapon.)

odább sietek, mert sürgetős levelet viszek. Szívesen behívták Csiga nénit is, és így már öten voltak együtt. Hangya asszonyság, aki először foglalta el a szép Gombaházát, félig-meddig házi asszonynak érezte magát és nagyon rajta volt, hogy a társaság jól mulasson.

— Még korán van lefeküdni, mondá. Jó volna, ha valami szórakozást találánk.

— Biz' az jó volna, szolt Szarvasbogár ur. De mihez fogjunk?

— Gondoltam valamit. Tücsök ur elhozta a hegedűjét s ha megkérjük, talán elhúz egy pár csárdást, mi pedig tánczolunk. Kedves Tücsök ur, ugy-e megteszi?

— Hogy ne! Nagyon szívesen!

Az indítvány nagyon tetszett. Tücsök ur mindjárt rázendített egy jó ropogós verbungosra, a többiek pedig vigan rakták. Csak Csiga néni nem vegyült a tánczba. (Lásd a képet a 204. lapon.)

— A doktorom nem engedi, hogy tánczoljak, mondá. Hamar elszedülök. De nézni nagyon szeretem.

Elő huzta zsebéből a kötést s szépecskén kötögetett, míg a többiek szaporán bokáztak. Olyan vigan voltak, hogy észre sem vették, milyen veszedelem közeledik.

Igen bizony, veszedelem, még pedig egy öreg béka asszonyság képében.

A szép Gombaháza,

melynek védő eresze alatt mulattak, a vén Kuruttyilla lakása volt, aki szép napokon kiült a háza tetejére és sütkérezett, esős időben pedig bebújt az eresz alá és nem bánta, ha esőtől szakad is az eső.

Ma délután Kuruttyilla asszonyság atyafilátogatóban volt a harmadik szomszédban, ahol gyönyörű nagy és mély pocsolya állt rendelkezésükre. A nagy esőtől a pocsolya még nagyobbra nőtt s pompásan elmulatoztak; de végre mégis csak haza köllött

menni. Hát amint haza ér, látja, hogy egész sereg idegen tánczol az ő házában.

— Ejnye szedte-vette! Hát ti mit kerestek itt az én házában? Hát csárda ez, ahova minden csavargó betérhet? Rögön pusztuljatok! Kuty-kurutty!

A meglepett mulatozók ugyancsak megszeppentek; de aztán könyörgésre fogták a dolgot.

— Nem tudtuk, hogy lakik itt valaki, nem láttunk senkit. Most már csöndesen leszünk, csak engedjen itt meghuzódnunk. Kicsi helyen elférünk.

— Nem engedem! Takarodjatok!

— De mikor ugy zuhog az eső!

— Mi gondom rá! Nem pusztultok? No majd mindjárt kilóditlak.

Fogta nagy parupliját és közéjük esapott. (Lásd a képet a 205. lapon.) Tücsök ur kijtette kezéből a hegedűt, Hangya asszony elájult, Szarvasbogár ur hanyatt esett, Csiga néni behuzta magát a házába, a kis szent-Jánosbogárka pedig neki futott az esőnek, nehogy kár essék a lámpásában.

— Jaj! Milyen kegyetlenség! Így kiüzni szegény utasokat! jajgattak mindnyájan.

Még föl sem tápázkodtak azonban, már a kegyetlen Kuruttyilla asszony is rémülten kezdett sikoltozni, aztán hanyatt-homlok futásnak eredt.

— Jaj, ha megfog, végem van! Jaj a gonosz! Csakugyan jól láttam, már sokszor leskelődött itt. Jaj, csak most elmeneküljek, soh'sem jövök ide többé vissza!

— Mi az? Mi történt? kérdék egymástól Tücsök ur és társai, amint talpra álltak.

A kis szentjánosbogárka magasra emelte a lámpását és kivilágított az erdőbe.

— Már látom, már tudom, mondá. Bagoly ur van közel s bizonyosan békapecsenyére fáj a foga. Az elől fut a mi durva ellenségünk.

— Hadd fusson! szólta Szarvasbogár ur. Megfogadta, hogy ide nem tér többé vissza. Most hát sebj. vigadhatunk! Huzd rá, Tücsök!

Folytatták, ahol elhagyták s tánczoltak, mignem végre megelégték. Ekkor lefeküdték, jót aludtak s reggel, megszülvén az eső, elbucsztak egymástól, aztán kiki haza ballagott, vigan és elégedetten.

Azóta sem látott Gombaháza ilyen vidám társaságot.

UJSÁG-OLVASÁS.

(Képpel a 197. lapon.)

*AZ a hírlap mint a paplan, akkora,
A Zsuzsikát teljesen betakarja;
Már úgy értem: teljesen betakarná,
Hogy ha éppen olvasni nem akarná.*

*Bontogatja... nagymama is úgy szokta,
Az orrán már ott is van az ókula.
S míg olvassa: pisze orrán az alatt
Az a kerek, nagy pápaszem leszalad.*

*Nézi, mi történik a nagy világban?
»A pártokban ismét erős válság van...«
Pártok? ... Válság? ... Mi ez, Viczám,
Katikám?*

Én nem tudom, egyikőtök tudja tán.

»Tüz« ... »gyilkosság« ... »talált gyermek« ... nini! ... és:

*»A Köruton roppant vízeső repedés.«
Mit én bánom? Zurr! ... a lapot eldobom.
Inkább az én „Kis Lap“-omat olvasom!*

ÉN MEG A CZINKE.

RÉGEN volt az, mikor dolgunk akadt egymással: nekem meg annak a kis czinkének. Akkor én még fiatal víg diákleányke voltam.

Nagyon szerettem a madarakat, kivált a kis dalosokat. Még pedig nem olyan formán telt kedvem bennük, hogy a kertben, erdőben hallgattam volna vidám hangversenyöket, hanem hogy foglyaim legyenek.

Kerítettem egy nagy kalitkát s az volt a törekvésem, hogy benépesítem. Magam is fogtam egy-egy madárkát, a falunkbeli gyerekek is hoztak, tudva, hogy néhány krajezárt kapnak érette. Az apámnak azonban nem tetszett a dolog és sokszor fejcsóválva mondogatta:

— Nem helyes kedvtöltés.

De nem rontotta örömeimet.

Rontotta azonban más valaki: az egyik rab madárka, egy kis czinke. Láttatok már rab-czinkét más madárkával közös kalitkában? Furcsa az nagyon: a szerény, kicsi czinke igen nehezen tűri a fogságot s nagyon erőszakos kis jószág levén, bossúságát rabtársain tölti. Az én czinkém is kegyetlenül csipkedte, üldözte a többi apró madárkát, valóságos Vad Laczija volt a kalitkának; Láttam én ezt s elhatároztam, hogy megbüntetem. Szereztem egy igen szűk kis kalitkát és oda külön zártam a czinkét.

— Nem helyes, szólt ismét az apám. Nem találtad el a módját.

— Hogy ne, apácska? Ez a czinke olyan gonosz, hát külön zárom.

Nem mondtam daczosan vagy tiszteletlen hangon s ugyancsak bámultam, hogy apám oly nagyon megharagudott, hogy végre szoba-áristomba csukott, még pedig egy szűk kis kamrába. S így szólt:

— Most legalább te is úgy leszel, mint a czinkéd.

Gyönyörű nyári idő volt s én persze szörnyen rosszul éreztem magamat az áristombban. És minduntalan eszembe jutott, amit apám mondott. No, ha a kis czinke

is olyan formát érez, akkor ugyan boldogtalan és mérges lehet. Sőt még inkább mint én, mert az én fogságom nem tart sokáig, míg ő...

Amint erre gondoltam, valami lelki-furdalás félet éreztem. És kezdtem igazán érteni, amit atyám mondott.

Másnap szabadon bocsátottam a czinkét, de a többi kis madarat is. És azóta soha sem telt örömöm másnak a rabságában.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 11-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Dobó István, Egervár hőse.

Helyesen fejtették meg: Láner Kornél, Krausz László, Mérey Ágosta, Vermes Margitka, Bencsik Miczike, Somogyi Margit, Kreibik Sándor, Steinhübel Ödön, Kövesy Rudi, Fövényessy Pál, Wagner Irén és Évi, Joó Istvánka, Lányi Rozika, Szerviczky Gabriella, Szelke Hajnalka és Józsi, Viola Boriska, Bónis Berta, Schvalach Andor, John Sándor, Botka testvérek, Fáy Erzsí, Stanesa Miczi, Emike és Gyula, Pauer Árpád, Korbai Gizella, Luzsa Annus és Béla, Szigeti Janka és Ernő, Gánesz Hanna és Etel, ifj. Sipőcz László, Havas Margit, Busay Gizike és Irénke, Rosenberg Ilonka, Saláth Ilonka, Hollaky Leo, Mihályi Ernő és Zoltán, Lammer Emil, Engelmann Olga és Irén, Boross Margitka, Moesz Ilonka, Taubner Margit, Angyal Irma, Várady Böske, Herczeg Albert, Fischl Izabella, Molnár Ferike, Filipp János, Nékám István és Ervin (mért irtok oly kuszán? F. b.), Zakár Margit és Lajos, Záborszky Dezső, Freyler Editke, Abonyi István, Lázár Béla, Patterson Margit és Orsolya, Tölgyi Pannika és Sándor, Oppenheim Irén, Csizék Ilona, Löbl Paula, Szél Piroska, Brenner Ernő és Zoltán, Piller Géza, Szentpétery Gyula, Rétay Vilma és Miczi, Przybilla Jenő, Schlichter testvérek, Bereczely Jerta, Deutsch Hedí, Straširibka Modesta, Ertl Mari, Wolf Blanka és Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek: *Tölgyi Pannika és Sándor, Temesvárt*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Robinson Crusoe élete és kalandjai«*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, szép vízszonkötésben) a kiadó-hival megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Zakár Margit és Lajos, Záborszky Dezső, Lészay Ilona, Szél Piroska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Lányi Rozika. Arczképet azért nem küldhettek, mert nincs. De van neked s azt szívesen venném. A soraid többi részére annyit, hogy aki helyes megfejtést küld be, annak a nevét közlöm is. Vagy egyebet gondoltál? Mert kissé homályos a levelkéd e részének értelme. Képzelem, mekkora volt meglepetésed a héten! — **Paukovich Andor.** Ha nem ment válasz: akkor bizonyára a kéziratok nagy halmazába vetődött, ami gyakran elő szokott fordulni. Kikeresem s aztán üzenek. — **Hován József és Csoór Béla urak.** Levelök nem a »Kis Lap«-ot illeti. Mi nem rendelkezünk a »Néptanítók lapja« cz. vállalattal. — **T. K. A.** Levél megy. — **Kövesy Rudi.** Nagyon is sietnél a talalós feladvány megfejtésének a beküldésével. Ha még egyszer átnézed, illetve figyelmesen megpróbálsz, bizonyosan magad is rá tértél volna, hogy csak az első három tételnél tartottad meg a szigoruan kikötött föltételt, mely szerint mindig *kettőn* kell átugrani. Ámde ha, mint írod, az 5-öt teszed a 2-re, az 1-et a 3-ra, a 8-at a 4-re, a 9-et a 6-ra és a 7-et a 10-re, akkor a 9-es már nem kettőn, hanem csak egyen ugrik át, a 7-es pedig egyen sem, mert közte és a 10-es közt már semmi sincs. Azért írom ezt, mert még van pár napi idő, hogy kieszed az igazi helyes megfejtést és hogy, ha más kis olvasóim is olvassák e sorokat, jól utána nézzenek, csakugyan helyes-e a megfejtés, melyet beküldeni készülnek. — **Török Aurél.** Ügyesen összerótt rigmusos panaszodat átadtam a kiadó-hivatalnak, mely eddig talán már segített is a bajon. — **Gazso Irma.** Írod, hogy megfejtetted a rejtvényt, de nem írod, hogy miképen. Így nem vehetek föl a megfejtők sorába. — **Pali bácsi.** A küldeményből válogatunk. — **Katrenyák Mariska.** Nemes érzelmeket nyilvánítasz művészkédben, annyi bizonyos; de nincsenek oly művészi alakba öntve, mint amelyet a verses forma megkövetel. A másokra nézve figyelmeztetek az utóbbi számok egyikében foglalt üzenetre. Abban megleled a választ, mert a te panaszodra is megfelel. — *Több levélről a jövő számban.*

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

október—decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb

megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« most folyó 49-ik kötetének második része olvasmányok és rajzok tekintetében egyaránt gazdag tartalommal fog az első részhez sorakozni. Az oly nagy tetszéssel fogadott „Vadgalamb“ befejezése után ismét **hosszabb elbeszélés** következik s lesz újra **szindarab** is, melyet, mint „A drága kis aranyos“-t, bizonyosan sokfelé fognak ügyes kis gyermekek eljátszani. Az új évnegyedben kerül eldöntésre a **nagy pályázat** is, melyre értékes jutalmak vannak kitűzve.

Kisebb elbeszélések, mesék, költemények, feladványok stb. fogják ezentul is változatossá és érdekessé tenni a »Kis Lap« minden egyes számát és folytatjuk a két-hetenkénti **színes műmellékletek** sorozatát is.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Egész évre 4 frt.

Félévre 2 frt.

Negyedévre 1 frt.

Az előfizetések, legzélszerűbben postai utalvánnyal a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*